

Laura Andrés: «La música instrumental permet una llibertat que la paraula no pot tenir»

Parlem amb la pianista sabadellenca sobre el seu últim disc, 'Kintsugi'

Laura Andrés | Juan Miguel Morales

La pianista sabadellenca **Laura Andrés**, va debutar en solitari l'any passat amb *#blanc* (autoeditat, 2021), que va ser guardonat amb el Premi Enderrock a millor disc de clàssica i contemporània per la votació popular. Després d'aquest reconeixement, **Andrés** va publicar el maig *Natural Women* (U98 Music, 2022), en què juntament amb la cantant **Beth** revisiten temes icònics del pop anglosaxó escrits per dones. I aquesta tardor, ha publicat *Kintsugi* (LCM Records / La Cupula Music, 2022), un disc instrumental que manté la senzillesa i bellesa que destil·lava el seu disc debut. Parlem amb ella sobre aquest treball.

Com definiries 'Kintsugi'?

És un disc fet de trossets, de bocinets de mi mateixa i de certes persones que m'han inspirat des que vaig estrenar *#blanc*. L'estat contemplatiu del disc debut dona pas a aquest nou treball més proactiu, en què aboco experiències personals però sobretot humanes. En són un exemple la pandèmia, el dolor de les dones en la història de la humanitat, o la indignació per diferències tan absurdes com el color de pell. També hi aboco moments lluminosos, d'aquells en què et sents amb connexió amb la vida i amb tot el que t'envolta.

Es podria considerar el disc com a catàrtic?

La catarsi no era pretesa, però, al final, la música en si mateixa té un poder catàrtic. Si et toca, no li calen ni tan sols paraules.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=ePrWoAZ0KUo>

De quina forma t'ajuda a tu escriure i tocar la teva pròpia música?

A mi em cura de la meva pròpia bogeria. Soc molt activa, inquieta i sempre estic a la recerca d'alguna cosa. Per això, compondre la meva música fa sentir-me a casa, i a la vegada dona sentit a la meva existència perquè puc fer una mica més feliços als que m'escolten, i fins i tot, ajudar-los humilment. A mi m'omple quan algú em diu que s'ha agafat a la meva música per treballar, estudiar, per sobreviure una situació difícil o senzillament per relaxar-se...

Per què has volgut triar el terme 'Kintsugi', l'art japonès de reparar ceràmica amb un metall preciós?

En tots dos discos, el nom del disc em ve a mi i no jo a ell. Tenia la imatge al cap d'un gerro trencat i les escletxes deixant passar la llum. Llavors, vaig començar a buscar imatges de ceràmica reconstruïda i el primer que em va sortir va ser aquest nom. Mentre gestava el disc no entenia res, però ara no me'n puc imaginar un de més encertat. És una metàfora increïble i un aprenentatge per mi: "pren-te el temps de reconstruir-te amb amor i dedicació".

Tens alguna mena de vincle amb la cultura i la filosofia del Japó?

Honestament, no tinc ni idea de cultura japonesa. Però gens! Et diria que m'agrada la cuina japonesa i que tenen un munt de paraules boniques amb uns significats brutals, superpoètics i filosòfics.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=ySLZRqcoaJ8>

La principal característica del 'Kintsugi' és deixar a la vista les ferides i les cicatrius per fer de cada objecte una entitat única. Els cops i les ferides són el que fa únic a cada persona?

Tot ens fa únics, les alegries i les victòries també, però potser són les trencadisses les que m'han fet valorar quines són les coses més essencials i importants. Per exemple, vaig sobreviure a un càncer. I era a París, estudiant, amb les preocupacions pròpies de l'edat i la condició. Però de sobte, ja no importava res: ni un gra a la cara, ni suspendre un examen, ni si aquella persona no et parla... Al final, quan tot va bé i tot ens somriu, ens instal·lem en una superficialitat que no acaba de ser real i pensem que la vida serà sempre així.

Com intentes plasmar totes aquestes idees dins d'un art sovint considerat abstracte com la música instrumental?

No diria que és abstracta: no té lletra, però la música que jo faig és superdescriptiva. Et pots imaginar de seguida un paisatge, una història, una pel·lícula... És música en què no hi ha estridències, ni marcianades: és senzilla i honesta. I, precisament, crec que la música instrumental permet una llibertat que la paraula no pot tenir. La paraula diu quelcom, i nosaltres, com a oients, ens adaptem a la lletra i l'apliquem a la nostra vida encara que no acabi d'encaixar, com si ens donessin un guió de què hauríem de sentir. En canvi, en la música instrumental el guió el crees amb el que a tu et ressona.